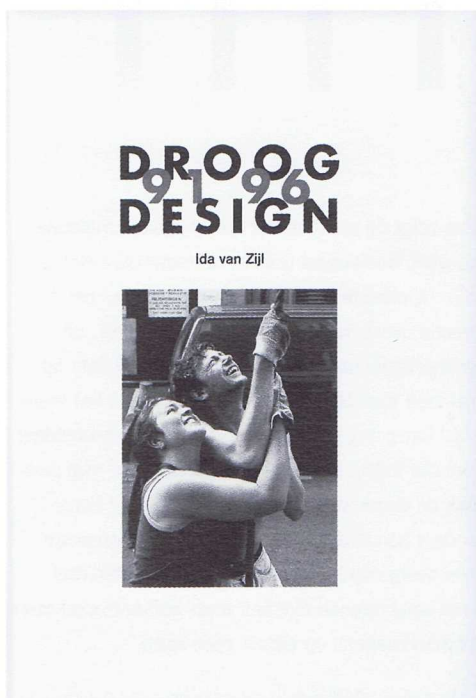

DUBBEL DROOG

Ida van Zijl: Droog Design, hardcover, 132 pagina's.
Vormgeving: Gonnissen & Widdershoven, z/w fotografie:
Maurice Boyer. Uitgegeven door Centraal Museum
Utrecht, f 29,50. Aldaar en bij enkele boekhandels
verkrijgbaar.

Kort na elkaar verschenen twee publicaties over Nederlands jongste designfenomeen: **Droog Design**. Een goed moment want de door kunsthistorica/publiciste Renny Ramakers en ontwerper Gijs Bakker aangestuurde designstroming bestaat precies vijf jaar.

Hoewel ze dezelfde collectie tegendraadse (meestal eenmalige) producten bespreken verschillen de boeken sterk van elkaar. Het Centraal Museum Utrecht publiceerde een leuk kijkboek, nadat zij de Droog collectie aankocht. De korte tekst is evenwel niet kunsthistorisch maar journalistiek. Eén voor één spreken de vormgevers zich uit over hun voorkeuren. Enkelen doen nogal negatief over het feit dat bij Droog de ontwerpen en niet de ontwerpers centraal staan. Maar zo zijn nu eenmaal de uitgangspunten en daar moet je niet over gaan klieven.

In het tweede, Engelstalige boek – brutaal en evenwichtig vormgegeven door Roelof Mulder - belichten Renny Ramakers en Yvonne Brentjens Droog vanuit een kunsthistorische invalshoek. Ook inleidster Paola Antonelli (associate curator design en architectuur Museum of Modern Art, New York) doet dat. Bij gevolg wordt de informatie eenvormig en treden er wat doublures op. Ramakers plaatst Droog in een verantwoorde, internationale context. Zij verbindt Droog aan Memphis, een andere, Italiaanse invloedrijke designgroep. Je kunt je afvragen of deze voortvarende plaatsing in het Pantheon van het Design niet wat prematuur is, maar goed: het scheidt in ieder geval duidelijkheid. Verder bespreekt Ramakers Droogs geestverwanten en voorgangers: Jasper Morrison en Konstantin Grcic bijvoorbeeld. De autonome kwaliteiten van Droog zijn uiteraard niet los te denken van de prettig-eigenwijze manier waarop Gijs Bakker als sieraad- en industrieel ontwerper en docent (!) zijn veelal zelf geproduceerde producten op de wereld zette. (Zijn gatenstoel uit 1989 is als anachronistisch pre-Droog product ook in de collectie vertegenwoordigd.)

Het is in dit verband onterecht dat Designum, dat met 'pre-Droog-achtige' gebruiksvoorwerpen (de Kokke-kruk en de matglazen klok van Schudel bijvoorbeeld) een langere traditie heeft, alleen op de laatste pagina even genoemd wordt.

De producten zelf passeren op tijdschriftenpagina's de revue en bewijzen dat Droog een aantal regelrechte design-ikonen in haar collectie heeft: de melkflessenlamp, de lompenstoel, de rubberen vaas, de bijeengebonden kasten, de gloeilampenkroonluchter, de Knotted Chair. Maar er zitten ook bescheiden of juist gadget-achtige producten bij, waar je de Droog-karakteristieken niet echt aan afziet. Maar, zo citeert Brentjens Ramakers: 'Iedereen die de selectiecriteria van Droog wil definiëren zal vastlopen.'

De tijd zal leren of Droog voldoende denkstootjes aan het design heeft gegeven en in hoeverre zij (als Memphis met Abet-laminaten) ook de industrie weet te bereiken, zonder in de culturele hoek te blijven steken. Want die suggestie wekken juist weer de zwart-witfoto's in het Utrechtse Droog-boek. Als deel van hun ontwerpconcept zie je hoe de vormgevers Gonnissen en Widdershoven de Droog-collectie naar hun woning verhuizen. Een meedogenloze aanpak, want in die huiselijke context blijken de Droogdingen ineens rare Fremdkörper te zijn geworden.

Chris Reinewald

Renny Ramakers en
Gijs Bakker: Droog Design,
Spirit of the Nineties,
144 pagina's, kleur.
Vormgeving: Roelof Mulder
Uitgegeven door
010 Publishers, Rotterdam,
f 65. ISBN 90 6450 301 X.

